

vor egen Stilling; thi dersom vi kun vilde holde os det fast for Die, at vi sidde som Lovgivningsmagt, som en Forsamling, der ikke behøver at sige Ja til en eneste Ting, som den ikke synes om, vil det jo være klart, at en saadan Commission aldrig kan komme til at skade, men kun kan opløse. Dersom det, den fremkommer med, er forstandigt og godt, er det os en Hjælp, og er det ikke forstandigt og godt, saa kunne vi lade det ligge, saa behøve vi ikke at tage os af det; men det er, fordi man forestiller sig Virkningen deraf som en ganske anden, end den bør være, at man kan komme til at frygte. Der har været talt saa meget om de forskjellige Opfattelser af Grundlovens § 75. Man har fremsat forskjellige Fortolkninger af, hvad Meningen er med denne Paragraph; Mogle mene, at den vil sige, at der skal være en repræsentativ Forsatning for Kirken, Andre mene, at den ikke siger dette, men derimod at Kirken allerede har sin Forsatning, og at denne kun kan forandres ved Lov. Jeg skal ikke indlade mig paa at stifte mellem disse to Ansættelser; jeg tilstaaer, at min Ansættelse stemmer nærmest med den førstnævnte. Jeg troer, at det efter de stedfundne Forhandlinger har været Meningen, at der for de reent kirkelige Sager skal gives en repræsentativ Forsatning, men ikke bestomindre er jeg fuldstændig enig med de ærede Medlemmer, som mene, at det vilde være urigtigt allerede nu at forsøge paa at indføre den, idet jeg anseer det for uldkomment sikkert, at vi paa ingen Maade ere modne dertil; det kirkelige Liv her i Landet er ikke saa livligt og bevæget, at man paa nogen Maade kan sige, at vi kunne tænke os Muligheden af at faae en praktisk Form for en saadan repræsentativ Forsatning. Dette er min Mening, men jeg siger: Om ogsaa kun en Commission bestæftigede sig med dette Spørgsmaal og faldt paa at gjøre Forslag i saa Henseende, saa vilde det aldrig kunne gjøre os det Allermindste, thi saalænge vi ikke synes om et saadant Forslag eller troe det rigtigt, sige vi ikke Ja dertil. Dette er hele Stillingen, naar man tager Sagen ganske simpelt og ikke tillægger Commissionen en anden Betydning, end den har; thi da den ikke uden Lov kan faae nogen som helst Myndighed og ikke uden fornøjet Be-

villing kan faae nogen Varighed ud over dette Aar, synes jeg ikke, at der er Anledning til at være betænkelig derved. — Der er et æret Medlem her i Salen, som har foreslaaet at nedsette Summen, men hertil synes jeg ikke, at der er nogen Anledning. Det ærede Medlem vil ikke opnaae sin Hensigt derved; han ønsker nemlig opnaaet derved, at Commissionen ikke skulde komme til at sidde for længe, men det vil let sees, at hans Forslag aldeles ikke behøver at have denne Virkning. Det kan kun betyde, at Commissionen ikke maa koste flere Penge end disse, men dette kan opnaaes paa mange Maader. Sæt f. Ex., at den Cultusminister, der kommer, udnævnte til Kirkecommissionen alene Medlemmer fra Kjøbenhavn, da vilde Commissionen ikke koste Mere end Trykningsomkostninger, Udgifter til Skrivematerialier og deslige; han kunde lade den sidde hele Aaret igjennem, og han behøvede ikke engang de 3,000 Rb. Det vil altsaa sees, at der gives mange Maader, hvorpaa dette kan skee, men den Hensigt, som det ærede Medlem tilsigter, vil ikke opnaaes derved. Dernæst synes det, at 5,000 Rb. i og for sig ikke er saa betydelig en Sum, og jeg troer, at det netop kan være hensigtsmæssigt for den Minister, som skal bruge dem, at kunne udtage Mænd fra Landets forskjellige Egne for at være tilstede her i den dog temmelig korte Tid, hvori Commissionen kan sidde for en saadan Sum. Jeg anseer det saaledes ikke for hensigtsmæssigt at vedtage dette Forslag. — Hvad det Vædringsforslag angaaer, som er stillet af et Mindretal, om istedetfor kirkelige Forslag at sætte kirkelige Lovforslag, da troer jeg heller ikke, at det kan anbefales. Det maa nemlig erindres, at den afgaaede Kirkeminister har oplyst os om, at der var flere kirkelige Anliggender, som ikke hørte under Lovgivningen, men hvorom han dog maatte ønske at høre kyndige Mænd, saaledes som f. Ex. hvad der angaaer Psalmebogen, Ritualet o. desl., og nu forekommer det mig at ville være urigtigt, naar man dog skal indkalde Mænd med kirkelig Indsigt til en saadan Raadslagning, at Ministeren da ikke skulde kunne forelægge dem saadanne Spørgsmaal. Der synes derfor ikke at være Grund til at give Forslaget den Form, som det ærede